

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Βραβεύθεν υπό του έν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν,
ἀξιοθὲν ἀργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ Ἐκθέσει τῆς
Δ' Ὀλυμπιάδος καὶ χαλκοῦ ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τοῦ 1889.

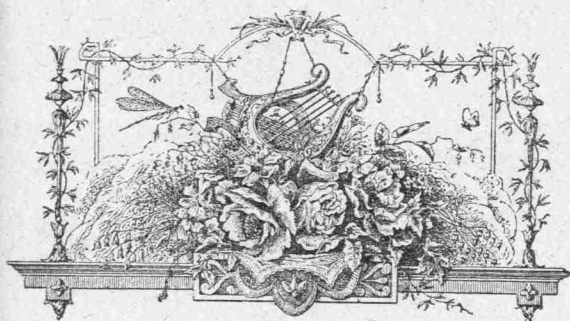
Τιμὴ συνδρομῆς ἑτησίας καὶ προπληρωτέας: Διὰ τὸ Ἑσωτερικόν δρ. 8
διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. χρ. 10. — Τιμὴ φύλλου: Διὰ τὸ Ἑσωτερικόν
δρ. 0,20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. χρ. 0,20.

Διὰ καταχωρήσεις ἀγγελιῶν ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι κτλ. γίνονται ἰδιαίτεροι
συμφωνία. — Γραφεῖον: ὁδὸς Νομισματοκοπείου ἀριθ. 7 παρὰ τὴν
Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

1895.

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰουνίου.

Ἀριθ. 23.

ΦΕΙΔΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Τὰ τραγούδια μου σὰν φεΐδια
σὲ πληγώνουν, Μαργαρώ,
μὰ τὰ κλώσσηδες ἡ ἴδια
ἔς τὴν καρδιά μου ἀπὸ καιροῦ.

Κι' ἂν μ' ἀκοῦς καὶ σὲ πικραίνει
ἀπ' ἐδῶ κι' ὡς ἐκεῖδά, —
ἡ καρδιά ἡ φειδιασμένη
ὅλο φεΐδια τραγουδᾷ.

Μόνη σκάλισες κ' εὗρῃκες
τὰ κρυμμένα τῆς κλειδιά,
μόνη ἄνοιξες κ' ἐμῶϊκες
ἔς τὴν παρθένα μου καρδιά.

Μ' ἀπιστία μαύρου Ἀράπν,
σ' ἅγιο βῆμα διαλεχτό
ἔβαλες γιὰ τὴν Ἀγάπν
θεομπαίχτη «εὐλογητό»!

Καὶ μέσ' ἔς τ' ἅγιο ποτηράκι
μὲ προδοτικὰ φιλιὰ
ἔβαλες πικρὸ φαρμάκι
κ' ἔχτισες φειδιοῦ φωλιά.

Σκιάχθηκαν, πᾶν τ' ἀγγελούδια,
ποῦ ἐψάλλαν ἔς τὸ ἱερό,
κ' ἐπροβάλλαν τὰ τραγούδια
ποῦ σὲ μοιάζουν, Μαργαρώ.

Τώρα μὴν τ' ἀπαγορεύεις
νὰ γυρνοῦν μέσ' ἔς τὰ στενά;
Πρᾶγμ' ἀδύνατο γυρεύεις —
εἶνε φεΐδια ζωντανά.

Κι' ἂν τὸ νοῦ μου στήσω βάρδια
ἔς τὴν καρδιά νὰ τὰ φυλᾷ,
μοῦ τρυποῦν τὰ φυλλοκάρδια,
καὶ σκορπιοῦνται πιὸ τρελλά.

Ο ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΣ

Στὰ κοράλινά σου χεῖλν
τ' ὄνομά μου μιὰ φορὰ
τὸ διαβάξαν ὅλοι οἱ φίλοι
καὶ τὸ εἶχες μιὰ χαρά.

Καὶ στὰ ὄνειρά σου ἀκόμα,
ὅταν ἤμεθα παιδιά,
τόνομά μου εἶχες σὸ στόμα
καὶ ἐμένα στὴν καρδιά.

Τώρα ἂν πᾶ νὰ μ' ἀναφέρῃ
ἀπ' τίς φίλες μας καμμιὰ,
ποιὸς μὲ εἶδε, ποιὸς μὲ ξέρει,
γιὰ νὰ μ' ἔχῃς γνωριμιὰ!

Τώρα ὡς κ' ἐμπρὸς στὸν ἅγιο
τοῦ Θεοῦ ξαγορευτὴ
τ' ἀπαρνέσσαι μὲ κουράγιο
πῶς μὲ εἶχες ἐραστή.

Ὅμως ὅσο περιγέλιο
κι' ἂν τοῦ κάμης τοῦ Παπᾶ
Δὲν θὰ δούσης τὸ Εὐαγγέλιο
τῆς καρδιάς ποῦ σ' ἀγαπᾷ.

Σὺ μὲ τῶμαθες — θυμᾶσαι —
Πῶς τὰ δίδουν τὰ φιλιὰ,
Πῶς κοιμοῦνται — ἀνάθεμά σε —
ταῖρι ταῖρι τὰ πουλιά.

Κι' ἂν ἐγνώριζα ἀπ' τὸ χέρι
πῶς θὰ μοῦδγης μιὰ φορὰ,
θάβαζα σκληρὸ μαχαῖρι
νὰ σοῦ κόψω τὰ φτερά.

Καὶ θὰ τόχα κρηυγμένο
στὸν καθένα κυνηγό:
τὸ πουλὶ τὸ βαρεμένο
τὸ κατάφερα ἐγώ.

(Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΙΖΥΗΝΟΣ

